

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

**Květen 2022
Ročník 3, číslo 19**

**... ale dostanete sílu Ducha svatého,
který na vás sestoupí,
a budete mi svědky v Jeruzalémě
a v celém Judsku, Samařsku
a až na sám konec země.
(Sk 1,8)**

OBSAH

Kristova výzva Charles Spurgeon	3
Zjevení Boží spravedlnosti	4
Otče náš! Alois Adlof	7
Svátky svatodušní Jan Karafiát	12
Zjevení dobroty (Tt 3,4)	18
Kdo mě miluje (J 14,23–31) Jan Hus	22
Konec jedné éry (Gn 50,1–26).....	30
Křesťan a pravda (2Te 2,12).....	42

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2022

KRISTOVA VÝZVA

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – zde.

„V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: ‚Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!‘ (J 7,37). Není tu žádné jiné rozlišení než to, že žízní. Žádné čekání nebo příprava nejsou ani naznačeny. Pití představuje přijetí, k němuž není zapotřebí žádná způsobilost. Hříšné rty se mohou dotknout proudu božské lásky; nemohou ho znečistit, ale samy budou očištěny. Ježíš je pramenem naděje. Milý čtenáři, slyš láskyplný hlas drahého Vykupitele, když volá ke každému z nás: ‚Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!‘“

ZJEVENÍ BOŽÍ SPRAVEDLNOSTI

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Žijeme ve světě, kde nevládne spravedlnost. A nikdy to ani nebylo jinak. Vždyť Boží slovo říká, že svět leží ve zlém (1J 5,19). Když se podíváme do historie, vidíme, že byla období a místa, kde bychom mohli nalézt trochu více spravedlnosti, ale současně byla dlouhá období a místa, kde bylo a je spravedlnosti o mnoho méně, než ji máme my.

Jako křesťané se máme zasazovat za spravedlnost a právo. Skuteční křesťané se vždy staví proti každému bezpráví, proti nespravedlnosti, proti útlaku nebo násilí. Máme prosazovat právo a pokoj a také spravedlnost, pokud je to jen trochu možné. Ale Boží slovo nás nikde nevolá k tomu, abychom kvůli tomu vytvářeli nějaké církevní agendy nebo lobbistické skupiny. Jako jednotliví křesťané se máme angažovat ve společnosti sociálně i politicky, ale jako Kristova církev musíme být odděleni od tohoto světa. Jako jednotliví křesťané, v jejichž životě se zjevila moc Boží spravedlnosti, tedy moc evangelia (Ř 1,16–17), máme pečovat o vdovy a sirotky, o chudé a utlačované, zastávat se slabých a pomáhat bezmocným – to je pravá a čistá zbožnost (Jk 1,27). A to může znamenat také sociální i politickou angažovanost.

Ale jako církev jsme tělem Pána Ježíše Krista, jsme prostorem, kde se v tomto světě zjevuje Boží království, Kristova zjevná vláda, a naším úkolem je oslavit Boha skrze kázání jeho Slova a činěním učedníků. Kdykoliv v historii viditelná církev podlehla pokušení, že by mohla prosazovat Boží spravedlnost lidskými prostředky, docházelo k velice špatným a hříšným věcem. Mohli bychom tady jmenovat například křížácké války, různá pronásledování, upalování čarodějnic, kolonialismus nebo novodobé otroctví. Můžeme to vidět například na historii staré jednoty bratrské, která dokud

sloužila lidem a kázala evangelium, tak jí – i přes mnohá pronásledování – Bůh žehnal. Jakmile se chtěla chopit spravedlnosti světskými prostředky, tak skončila. Podobně na tom bylo např. metodistické hnutí v Anglii v 18. století a v historii bychom našli celou řadu podobných příkladů.

Proto Pavel píše, že se nestydí za evangelium:

Je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ.‘ (Ř 1,16–17)

Boží spravedlnost se zjevuje v evangeliu. Toužíte po spravedlnosti? Věřím, že ano. Jsem přesvědčen, že každý člověk alespoň někdy touží po tom, aby se ve světě kolem nás děla skutečná spravedlnost. A není to nemožné! Stačí jenom málo: kázat evangelium, které zjevuje Boží spravedlnost. Skutečně můžeme uvádět do světa spravedlnost Boží a to tím, že budeme zvěstovat dobrou zprávu, kterou nám Bůh dal. Zprávu o spasení z milosti skrze kříž Pána Ježíše Krista. To je Boží spravedlnost. Je to skoro absurdní, ale Boží spravedlnost není založená na skutcích, ale na víře a na milosti. Podívejte se, jak Bůh sám popisuje svou spravedlnost:

Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrcen v těle, ale obživen Duchem. (1Pt 3,18)

Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. (2K 5,21)

To je zpráva evangelia. V Kristu je nám darována naprosto dokonalá spravedlnost. Stačí přijít k němu a složit v něj svou důvěru. Je to skutečně Boží spravedlnost. Žádný člověk by nikdy nic podobného nevymyslel. Vždyť my lidé tak často reptáme na Boží spravedlnost. Chceme, aby si Bůh nějak všiml nespravedlnosti, která se kolem nás děje, chceme, aby zasáhl – většinou ovšem v náš prospěch. Chceme vysvětlit Pánu, jak je to nespravedlivé, jak se ke mně chovají na úřadech nebo v práci, jak je to nespravedlivé v rodině nebo v manželství, říkáme – tohle nebo tamto je tak nespravedlivé – Bože, podívej se na to! A většinou jenom málo rozumíme tomu, že ta

největší nespravedlnost, která se kdy stala, byla, když spravedlivý a svatý Boží Syn na sebe dobrovolně vzal naše hříchy, aby všechen Boží hněv, který se zjevuje právě kvůli hříchu, byl vylit na něj a nikoliv na nás. To je nespravedlivé! Přesto právě takto bylo Boží spravedlnosti učiněno zadost. Proto nás teď Bůh volá k tomu, abychom se odvrátili od hříchu a věřili v dokonané dílo Jeho Syna.

To je způsob, jak se může nakonec – alespoň částečně – zjevit Boží spravedlnost také v tomto světě. Veškerá spravedlnost v tomto světě začíná u spravedlnosti jednotlivce, které je možné dosáhnout jenom změnou srdce. Nemůžeme se divit, že se naše společnost rozkládá, že už třetím rokem vládne stále větší zvěle a bezpráví, které se neprojevují jenom mezi lidmi, ale jdou přímo od těch, kteří mají dohlížet na spravedlnost a právo v zemi, tedy od parlamentu a vlády, od soudů i od výkonné moci, tedy policie. Ne že by tu předtím nic takového nebylo, ale nebylo to tak zjevné a v takové míře. Zastavit se to může jenom tam, kde je srdce proměněné Boží mocí a naplněné Kristovou spravedlností. Jinými slovy problém není ani v politice, ani v sociálním systému nebo ve vzdělávacím, problémem je hřích lidského srdce, který pokřivuje lidské životy, jednání i smýšlení. Krize není ekonomická ani bezpečnostní nebo politická, krize je morální. Kéž by se v tuto chvíli naplnilo Boží slovo, které říká, že:

Kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, aby tak jako vládl hřích a přinášel smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána. (Ř 5,20–21)

V tomto čísle časopisu najdete texty, které vám mohou pomoci hlouběji zakotvit ve zvěsti evangelia, lépe poznat Pána Ježíše Krista, a každý den ho následovat. Kdo je pevně zakotven v evangeliu o Boží milosti, může pevně stát uprostřed všech vírů okolního dění, protože jeho nohy jsou připoutány ke skále, kterou je Kristus. Může také směle šířit zvěst o Božím království, které už je zjevené mezi těmi, kdo milují Pána a jehož plnost s dychtivostí očekáváme.

OTČE NÁŠ!

Alois Adlof

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Takto nás naučil volat k Bohu jednorozený Syn Boží, náš Pán Ježíš Kristus. Těmito slovy nás naučil vyjadřovat všechnu svou víru, veškerou hloubku a šířku naší lásky a veškerou důvěru a naději v budoucnost. A jestliže jsme se doopravdy naučili užívat těchto slov ve smyslu Kristově, smíme-li opravdu Boha takto nazývat, jsme zajisté přešťastní a požehnaní lidé. V těch slovech je obsažena celá věčnost; jsou v nich skryty dějiny naší spásy; jsou s nimi spojeny city nejvroucnější lásky a nejryzejší lidskosti. Hloubku těchto slov sice tuší dítě v náručí matky, která se modlí, ale ani zralý muž ji neobsáhne, a celou věčnost se budeme zaobírat smyslem těchto přeskvostných slov, aniž ho kdy v plnosti vystihneme.

Tak se smí modlit pouze učedník Pána, a pouze své učedníky Pán učí takto volat k Bohu. Ve věřícím pojmání slov těchto vězí veškeré tajemství vyslyšení našich modliteb. Budeme-li přicházet k němu jako děti a společně jako bratří a sestry ke svému otci, můžeme být již dopředu ujištěni, že naše modlitby vyslyší. Promlouváme-li k němu s vírou, můžeme si být jisti, že se naplní celý obsah Otčenáše. Je tu všechna hloubka nezměrné lásky, a je důkazem, že modlitba je výronem dětské lásky vůči lásce otce a vzhledem k ostatním modlitebníkům je výronem láskyplné přímluvy.

Ve slovech „Otče náš“ lze vidět trojí:

1. Boží otcovství,
2. naše synovství,
3. naše bratrství.

Otec pak náš rač ukázat hloubku své lásky k nám nehodným svým dětem a vznítit naše srdce svou láskou, bychom jej milovali láskou synovskou a sebe láskou bratrskou. Amen.

1. Bůh je náš Otec!

V tom je záruka vyslyšení všech našich proseb. Boží otcovský poměr k nám znamená naše spasení, znamená naše nebe, blaho, štěstí. Ta pravda, že Bůh je můj otec, mne zachraňuje od zoufání nad mojí bídou a hříšností, potěšuje mne v strasti, přivádí mne ze smrti k životu, ze tmy ke světlu, okřívá mé mdlé srdce slastnou nadějí, posiluje mé skleslé ruce, činí mou řeč zmužilou, mou víru silnou, mou lásku vroucí a dme mou hrud' nevýslovnou touhou po spatření té jeho drahé otcovské tváře. V tom jeho otcovském poměru vězí víc, než mohu cítit, tušit, očekávat! Nedovedeme plně chápat toto jeho nezměrné otcovství, a máme před očima jen důkazy lidské lásky.

Co pro nás lidi znamená otcovství? Co mateřství?

Je to poměr, který činí malicherné věci velikými a důležitými, který způsobuje, že je zcela přirozené, když rámě, které tasí meč, rámě, které buší perlíkem do kovadliny, které láme skály, něžně chová a kolébá spící děťátko, je to poměr, který velemoudrému a učenému mudrci vdechuje dětinská slova, hravé rýmy, bláhové pohádky, jimiž tak pohnutě baví ucho svého děcka. Žvatlání dítěte je otci dražší nežli všechny krásy zpěvu. Život dítěte je otci dražší než jeho vlastní; v potu tváří se celý den lopotí, a zapomíná na své útrapy při pomyšlení na svého miláčka. Vrásky, jimiž nelítostná starost rozryla čelo, vyrovnává jediný úsměv dítěte. Ve cti synové je poctěn otec, blaho synovo je blaho otcovo a hlouběji dojíká synův bol otcovské srdce než srdce syna samotného. Nad rakví nadějného dítěte si otec přeje, aby byl raději na jeho místě zemřel, a raději by viděl dítě v rakvi, než syna zhýralého, množícího hanbu na hanbu, a přece navracejícímu se synu, zbloudilé dceři je připraveno vše zapomínající láskyplné přijetí.

Vizte, to je slabý obraz lásky nebeského Otce. Láska Otce nebeského je daleko, nekonečně větší, hlubší, čistší, jí nelze nikdy dost vynachválit, velebit, ctít, milovat. Zasluguje všechnu důvěru, na ni lze ve všem spoléhat, neboť tato láska je všeho schopna, neštítí se žádných obětí, i těch největších. Posílá jednorozeného syna na smrt, vyhlíží marnotratného syna, zbloudilou dceru, běží jim

z daleka vstříc a tiskne k svému srdci dítě uondané hřích, obtíženě nepravostmi. Oko jeho nemůže vidět tu dcerku v krvi ležící, jeho rámě musí pomoci. O veliká ty lásko, která žádáš jediného daru: „Synu můj, dej mi své srdce!“, která cítíš největší radost při žvatlání svého děcka k tobě volajícího: „Můj Otče, tys byl vůdce mého mládí!“ Ó, věčná lásko, tobě není nic malicherné!

Vidíme to už u pozemských rodičů. Maličkosti se stávají velikostmi, nepříjemnost příjemností. Viz vážného muže, jak dětinsky s dítětem rozmlouvá a koupit pannu své holčičce pokládá za právě tak důležité jako koupit sobě nevyhnutelný kabát. Každý dech, každé hnutí dítěte zajímá matku a otce, a každé sebemenší onemocnění dítěte pobuřuje celou domácnost.

Vizte, právě tak se o nás stará nebeský Otec, jenže poměr jeho k nám je nepoměrně užší než poměr pozemského otce k jeho pozemskému dítěti. Jemu není lhostejná žádná maličkost, jemu není lhostejný tvůj vzdech, ba jemu není lhostejné žádné tvé sebemalichernější přání. Jako otec se nad námi smilovává, poněvadž je náš Otec, a my jsme jeho děti.

On je náš milostivý Otec.

Avšak pamatujme, že otcovství své k jednotlivým osobám zjevil jedině v Pánu Ježíši, a proto kdo v Pánu Ježíši nevidí svého Otce, nemá práva takto volat. V Pánu Ježíši, v tom jednorozeném synu Božím, se Bohu zalíbilo, a chceme-li, aby se Bohu zalíbilo v nás, musíme být v Pánu Ježíši. Voláním k Bohu: „Otče náš v Kristu“ započíná pravá novozákonní modlitba v duchu a v pravdě.

Ve Starém Zákoně toto poznání, že Bůh je Otec jednotlivce, ještě nebylo. Bůh se tam nazývá Otcem jakožto původce a stvořitel celého národa izraelského, a jako jeho Pán.

Tak v Deuteronomiu 32,6: „Takto odplácíte Hospodinu, lide zbloudilý a nemoudrý? Cožpak není on tvůj Otec? Vždyť mu patříš. On tě učinil a zpevnil.“

Mal 1,6: „Jsem-li Otec, kde je úcta ke mně? Jsem-li Pán, kde je bázeň přede mnou.“

A v Malachiášovi 2,10 slova „Což nemáme my všichni jednoho Otce?“ vykládá prorok slovy: „Což nás nestvořil jediný Bůh?“

Podobně u proroka Izajáše, kde se nám zdá, že už z dálky slyšíme zvěst evangelia, se vykládají téměř novozákonní slova (Iz 63,16) „Jsi přece náš Otec! Abraham nás nezná, Izrael, ten o nás neví. Hospodine, tys náš Otec, náš vykupitel odedávna, to je tvé jméno.“ veršem 19: „My jsme tvoji odedávna. Jim jsi nepanoval, nazývání nebyli tvým jménem.“

Slova „Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec!“ vykládá slovy „My jsme hlína, tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou.“ (Iz 64,7)

I Oz 11,1, Jer 3,4.19 a 31,9 mluví o Bohu jakožto otci a pánu celého národa izraelského, jemuž podle Římanům 9,4 náleží přijetí za syny.

Teprve v Pánu Ježíši jej tedy smí a může jednotlivec nazývat svým otcem. Na Pánu Ježíši se naplnilo proroctví z 2. Samuelovy 7,14 (a Žalmu 89,27): „Já budu jemu otcem, a on mi bude synem“, a v Pánu Ježíši naplnilo se i na nás.

Bůh je stvořitel všech lidí, ale Otcem stává se jen těm, kteří s ním skrze Pána Ježíše došli smíření. Je-li tedy náš Otec, máme jistotu jeho lásky, že nás také z naší bídy, do které jsme vlastní vinou padli, vysvobodí a k svému srdci přivine ve věčném milování. Toto pak umožnil ve svém jednorozeném stejnopodstatném Synu. Voláme-li tedy k němu „Otče“, připomínáme si všechno to hořké utrpení a děsnou smrt Ježíšovu, kterou podstoupil, aby nás učinil syny Božími. On se stal naším vlastním starším bratrem, vtělil se a přijal lidskou přirozenost, a protože se stal naším bratrem, smíme v Bohu vidět svého vlastního Otce, jak sám Pán Ježíš řekl: „Vystupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu“ (J 20,17). On se stal nám rovným, aby nás učinil sobě rovnými.

Kdokoli tedy jde k tomuto Spasiteli a přijímá jej, smí a může a má volat k Bohu „Otče!“

Máme tedy v Kristu Ježíši volný vstup k Otci, a poslední řeči Páně zaznamenané u Jana nám jasně praví, že jedinou cestou, po níž se přichází k Otci, je Ježíš (J 14,6), a kdo zná Ježíše, zná Otce (J 14,7.10.20). Otec se stará pouze o ty ratolesti, jež jsou na vinném kmeni Kristově (J 15 kap.).

Vizme tu lásku svého Otce! Abychom my byli vychvázeni ze smrti, vydal na smrt svého Syna (J 3,16), dal nám z nebe chléb života (J 6,32) a táhne nás provázky věčného milování a náklonnosti k němu, abychom měli život (J 6,37.44.65); v Kristu nás chce poctit (J 12,26.) a dává nám úplné synovské právo (1J 3,1) a zabezpečuje nám dědictví neposkvrněné a neuvadlé. Ó, drazí bratří! Bůh je náš otec. Ví, co potřebuješ, nech se ho starat, on ochrání tebe i tvé maličké, jeho vůle je dobrá, on má s námi myšlenky pokoje, on je Otec milosrdenství a Bůh všelikého potěšení, on tě potěší, on tě oslaví, protože je Otec slávy (Ef 1,17).

Nech ho, aby byl tvým vůdcem, cele se na něj spolehni. Chystá ti království, vyslyší prosby – on rád slyší důvěrné žvatlání svých maličkových. Kdo z vás ho ještě necháváte čekat s náručím připraveným pro vás? Kdo z vás nechcete Otce, od něhož je každý dobrý a dokonalý dar? Ó, přátelé, jeden je náš Otec v Kristu Ježíši. A není-li tento Bůh tvým Otcem, je tvým otcem ďábel, otec lži. Zajisté nikdo z nás nechce takového otce. Proto spěchejme k Bohu milostivému, Otci Pána našeho Ježíše Krista a skrze něho i ke svému Otcí!

SVÁTKY SVATODUŠNÍ

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

*Jsi pramen zahradní, studna vody živé, bystřina z Libanónu.
Probud' se, vánku severní, přijď, vánku jižní, ať voní moje
zahradka, ať její balzámy proudí jak bystřiny, ať přijde do
své zahrady můj milý a jí výtečné ovoce její. (Pís 4,15–16)*

Tak my, milí přátelé v Kristu, máme v Hod svatodušní, kdy si připomínáme to hojné vylití Ducha svatého na apoštoly, text ze Starého zákona? Zajisté. Jako tam to hlavní slovo bylo slovo proroka Jóele ze Starého zákona, tak i my chceme předkládat slovo ze Starého zákona. To není tak, jak si myslíváme, že v Novém zákoně mají Ducha svatého a ve Starém zákoně že nemají Ducha svatého. Zakoušeli to a poznávali. Neboť jen tak se poznávají duchovní věci, že je člověk zakouší. V hebrejském textu to zní: „Pramen zahrad, studna vody živé a tekoucí z Libanónu. Probud' se půlnoci a přijď poledne, prověj zahradu mou, ať tečou její vonné věci, ať přijde můj milý do své zahrady a jí rozkošné své ovoce.“

V našem textu máme třikrát slovo „zahrada“. Jsi pramen zahradní! To je ten nebeský Pán, ta studnice života, od něho pochází všechno, co potřebují zahrady, bez něho není jediná vzácná zahrada. A teď máte tu druhou zahradu: „Prověj mou zahradu!“ To jsem já a to jsi ty. Ta zahrada je pro něj velice vzácná, takže dochází na to třetí: „Ať přijde můj milý a jí své rozkošné ovoce.“ To je má zahrada, ale v takovém stavu, že může přijít můj milý. A teď učím, že ten Šalomoun, který sám pořizoval vzácné zahrady, když v této kapitole tak široce mluví o zahradě, má na mysli tu nejkrásnější zahradu, která kdy na světě byla. To byla zahrada rajská, o které čteme v Genesis 2,8: „A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil.“ On měl Písmo stejně jako my před sebou. Ráj, hebrejsky „gan“, znamená zahradu

jako v našem textu, takže můžeme číst: „Bůh vysadil zahradu.“ Ale Kraličtí použili slovo ‚zahrada‘ až ve třetí kapitole. Otevřete si, prosím, Genesis 3,23–24: „Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.“ Právě tak mohli říci ‚z ráje‘. A Šalomoun, když píše v našem textu o zahradě, myslí na tu vzácnou zahradu, která byla na počátku. „Ano, ale ta je ztracena, po té je veta, ta je pryč.“ To jste na omylu. Ten začátek Božích plánů přestal proto, že má dojít na to lepší. Pán Ježíš si přeje mít v srdci jednoho každého z nás svým působením vzácnější zahradu, než byla zahrada rajská.

„Jsi pramen zahradní, prověj mou zahradu, ať dojde na všechny proměny, které se musejí stát, aby z ní byla ta nejvzácnější zahrada!“ Rád bych vytkl čtvero věcí. To první zní takto:

I. Půvab prvního člověka

Všechn ten půvab prvního člověka v ráji prýštil se z této studnice, z tohoto pramene, o kterém se mluví v našem textu. To všechno vzácné a krásné, co si v ráji představujete, prýštilo z toho pramene, o němž se mluví zde. Hřích tam neměli a neměli tam také svázané svědomí. Radovali se ze všeho, co Pán Bůh stvořil. Nebyla tam žádná nemoc, žádné následky hříchu, nekazili si tam život neláskou a sobectvím. A co tam bylo? Všecko to, co se Pánu Bohu líbilo. „Všecko bylo velmi dobré.“ Jemu se líbí jen ovoce Ducha svatého, které vypisuje apoštol: „Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání.“ To všecko tam muselo být, jinak by se to Pánu Bohu nelíbilo. Odkud to pocházelo? Z těla to nebylo! Byli tělo jako my, o tom není pochyby, ale z těla takové věci nikdy nepocházely. To máme vědecky vyzkoušené. Tisíce a tisíce roků děláme tu zkušenost, že z těla takové věci nejsou. Když je tu ovoce Ducha svatého, tak je tu také Duch svatý. Takže když Bůh dechl na tu hlínu dechem života, tak tam také vdechl Ducha svatého? Samozřejmě!

To říká v našem textu Šalomoun. Jeho otec David si zpívá v žalmu 36: „U tebe je pramen žití!“ Nebeský Otec byl v té první zahradě oslaven. A ti první lidé měli takové obecenství s nebeským Otcem, o jakém se mluví v našem textu. Jejich tělo bylo ve zcela jiném pořádku než naše tělo. Představte si, že jste po celý svůj život vedeni Duchem svatým. Pak je i vaše tělo v jiném pořádku. To však, co tu mám, je zpustlá zahrada, hotová spoušť. To jsem já a to jsi ty.

II. Kde se bere nepůvab té zahrady?

Jediná odpověď je, že tu je tělo a jen tělo a nic více a že tu není zahradní pramen, že tu není studnice. To tělo zde je bez Ducha svatého. A Kristus vám to jasně říká: „Co se narodilo z těla, je tělo.“ My jsme se všichni narodili z těla. Inu, pak jsme jako ti, kteří se narodili z těla a nic víc. Jsme mrtví ve vinách a hříších, že ani nemám tušení, že jsem tělo. A není tu žádná duchovnost. Když už to vidíte, to znamená, že už vám něco dal. Nu, v krátkosti musím říci: Nemyslete si, že přirozenou cestou to bude jiné. To jste na omylu. Neboť když chápete, že to vzácné v ráji pocházelo z Ducha svatého, pak víte, že to pěkné se nikdy nepoddá bez Ducha svatého. Vy si můžete hledět toho přirozeného, můžete dělat všechny možné zkoušky, abyste svět obrátili, jenže docílíte jen to, co Pán Bůh ve své radě usoudil. A svět zůstane světem tělesným, poněvadž to duchovní se žádným přirozeným úsilím nepoddá. A nyní to třetí:

III. Nejvzácnější Boží skutek

Ta nejvzácnější skutečnost, ten nejvzácnější Boží skutek, to je naše spasení, neskonale vzácnější skutek, nežli bylo stvoření ráje na počátku. To tu je. Jaké to bylo s tím naším vykoupením? Začnete se divit, když to začnete chápat. To bylo něco jiného, když zařizoval naše spasení, než když pořizoval krásný ráj! Všechno měl promyšlené, od věků myslel na dobu svatodušní, to mu bylo od počátku jasné. Jednal podle své rady. Řekl a stalo se. Dechne na

hlínu člověka, a člověk je živým člověkem, i Božím Duchem vedený. A takové to je krásné a ten poměr člověka k Bohu! Ale to nejvzácnější to nebylo. Ten poměr člověka k Bohu v ráji nebylo tou nejvzácnější věcí, která tu může být. Jak by ne? Zde je matka a má na klíně nemluvně, ale ono je v hlubokém spánku. A ta matka má to nemluvně ráda, ale cítí tu lásku spící dítě? Zná vůbec to dítě svou matku? Na to dojde, ale bude to tu matku mnoho stát, mnoho slz a práce. A teď si představte, že si Pán Bůh přeje, abyste ho vědomě měli rádi, abyste vědomě rozuměli jeho svatosti a vědomě toužili po tom, aby tu byla ta jeho svatost, ve které má zalíbení. Kde by se to vzalo? On to od věků všechno promyslel. On usoudil, že dá svého svatého Ducha. Není má věc, abych věděl, jak to proběhlo, ale je má věc, abych věděl, že se mým hříchem v Božím plánu nezměnilo nic. Jeho plány připravila jeho neskonale láska. Na to vše, co připravil, dojde.

Tu jste vy ve své porušenosti, tu jde on, aby nás spasil a vykoupil. Jak to udělá? Jde sám, vezme všecko na sebe, všichni jsme se uchýlili, všichni jsme zbloudili a Hospodin uvalil na něj nepravosti nás všech. Tak se mu zalíbilo zkrušit ho a trápit ho nemocí! Dívejte se kolem sebe a představte si, že vidíte všechnu tu tělesnost a zkaženost, a podívejte se na sebe. A tu ne jeden z vás zvolá, že si to nepotřebuje představovat, že to cítí. To vám jistě něco dal. On na vás dechl. A když na vás dechl, začnete se poznávat, jak jste se nikdy neznali a začnete toužit po jeho svatosti tak, jak Adam v ráji nikdy netoužil. V té vaší ztracenosti vám to dá, že rozumíte, co je jeho evangelium. To je jeho perla, jeho nejkrásnější myšlenka. On mi všecko odpustil sám ze sebe. Kdy Adam a Eva, když byli bez hříchu, zakoušeli Boží lásku tak, jak ji zakoušíte vy? Nikdy. To není možné, abyste zřetelně viděli to bílé, když neznáte to černé. Představte si, že začnete mluvit a zpívat, jako David v žalmu osmnáctém: „Miluji tě vroucně, Hospodine, moje sílo!“ A tak mu zpívám, jak mu ti v nebi zpívají věčně věků. Nu, kdy tak zpívali Adam a Eva v ráji? Oni zpívali, ale jako andělé, ale kdo může tak chválit jako vykoupený hříšník? To je něco zcela jiného, když on jde a trpí

a mlčí, až to všechno vytrpí, než když řekne slovo, a tu je ráj. To mne vede k tomu poslednímu:

IV. Zahrada krásnější než Eden

Je tu ta skutečnost, že Kristus vykoupil hříšné. Nu, pak v srdcích lidských budou krásnější zahrady, než jakou byla zahrada rajská. „Jsi pramen zahradní, studna vody živé, bystřina z Libanónu. Probud' se, vánku severní, přijď, vánku jižní, ať voní moje zahrádka, ať její balzámy proudí jak bystřiny, ať přijde do své zahrady můj milý a jí výtečné ovoce její.“ Šalomoun vidí, že Duch svatý bude konat své dílo. V podstatě je to to samé, když Kristus praví: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala pít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou, a divila by ses, jaké proměny se s tebou stanou.“ A vy víte, že tu je nejen ta studnice, která vydává ty věci, ale že je tu zásluha toho, který takové věci stvořil. On bude mít svou mzdu. Takovou, že tu bude zahrada vzácnější než rajská zahrada, protože ho stála více. On pošle svého svatého Ducha a vy ho budete mít tolik, kolik si ho budete přát. Tu se dostaví taková měkkost a rozvážení, jaké žádný člověk nikdy nepůsobí. Marné řeči, vykládat vám vaši porušenost! Jen vás podráždím, ale když Duch svatý přijde, každý vidí, jaký je. Co já si počnu? Ty se uchyť toho, který to dobře s tebou myslí. Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje nás od každého hříchu. A on ti dá Ducha svatého tolik, aby se to vzácné ovoce dostavilo.

Tam v ráji, když se to krásné ovoce podávalo, to se podávalo bez překážky. Ale on si přeje, abych já v těch svých těžkých poměrech vydával to vzácné ovoce? Zajisté. On to prosadí. To je ta „lilie mezi trnám“. Takhle se věci mají.

Já jsem hotov a končím tím: Když rozumíte, že tohle všechno zamýšlel od věků, tu začínám vždycky mít velikou radost. Na všechno vzácné došlo a dojde! Aby to s námi bylo tak, kvůli čemu nás má na světě, aby se v srdcích každého z nás dostavil vzácnější ráj a zahrada, než byla ta na počátku! „Jsi pramen zahradní, studna vody živé, bystřina z Libanónu. Probud' se, vánku severní, přijď,

vánku jižní, ať voní moje zahrádka, ať její balzámy proudí jak bys-
třiny, ať přijde do své zahrady můj milý a jí výtečné ovoce její.“
Amen.

Kázáno 30. května 1909.

ZJEVENÍ DOBROTY (Tt 3,4)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Na začátku třetí kapitoly Pavel vybízí Tita, aby znovu připomínal bratrům, jak mají žít, aby dělali čest učení našeho Spasitele Boha. To bylo obsahem podstatné části druhé kapitoly, kde se věnoval jednotlivým skupinám lidí a v jejímž závěru potom ukázal, že to je Boží činná, aktivní milost, která mění životy těch, za které Kristus zaplatil. Ale zatímco druhá kapitola se mnohem více zaměřuje na správné jednání v rodině a v církvi, na začátku třetí kapitoly Pavel obrací pozornost křesťanů k jednání vůči těm, kdo mají vládu a moc, k jednání vůči těm, kdo stojí mimo církvev. A připomíná křesťanům, že nemají pomlouvat (dokonce ani politiky nemají pomlouvat), nemají se hádat, ale mají být vlídní a laskaví. A prvním důvodem, proč musíme jednat s druhými laskavě a mírně, je skutečnost, že jsme byli úplně stejní jako oni.

Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. (Tt 3,3)

Jak výstižný popis našeho života! Přesně takoví jsme byli. A takoví jsou stále ještě ti, jejichž srdce nebylo proměněno Boží milostí, která se zjevila v Ježíši Kristu. A protože jsme byli stejní, musíme být nyní trpěliví a s mírností a láskou jim ukazovat na velikost Boží milosti a dobroty. A to je druhý důvod, proč má naše mírnost být známá všem lidem – a to už nás také vede přímo do našeho textu. Tím důvodem je, že jsme nebyli zachráněni kvůli tomu, jak jsme byli skvělí a jak jsme se dobře chovali, ale jenom kvůli Božímu milosrdenství, s nímž se nad námi slitoval.

Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha ... (Tt 3,4)

Ve druhé kapitole jsme četli, že se ukázala Boží milost. Je tam úplně stejné slovo jako v tomto verši – když se zjevila Boží milost, zjevila se také Boží dobrota a láska. Apoštol Jan na začátku svého evangelia napsal:

Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. (J 1,17)

Zákon mluvil o milosti a ukazoval na milost. Ale v Kristu se milost i pravda staly skutečností. V Kristu můžeme zakoušet milost i pravdu. Kristus je zjevením a vtělením Boží dobroty i lásky. To neznamena, že lidé před Kristovým vtělením nic nevěděli o pravdě, lásce, dobrotě a milosti. Když Mojžíš prosil Boha, aby mu ukázal svou slávu, Bůh mu řekl, že před Mojžíšem projde všechna jeho dobrota – mimochodem, co myslíte, která z osob Boží trojice prošla před Mojžíšem se slovy: „Slituji se, nad kým se slituji a smiluji se, nad kým se smiluji“ (Ex 33,19)? Přesto lidé před Kristovým příchodem neznali a ani nemohli znát plnost Boží dobroty, lásky, pravdy a milosti. Tato plnost se zjevuje teprve v osobě Pána Ježíše Krista. A toto zjevení má dvě roviny – obecnou rovinu a osobní rovinu.

V obecné rovině, v tom nejširším slova smyslu, se Bůh dal poznat světu tím, že poslal svého Syna, aby na sebe vzal lidské tělo a v lidském těle přinesl obět smíření za hříchy svého lidu. Když se naplnil čas, Ježíš se narodil, stal se tělem a přebýval mezi námi. A na kříži Golgoty dokonal dílo spasení, smířil hříšníky se svatým Bohem, protože jako dokonalý zástupce hříšníků se stal prostředníkem spásy a obětí smíření za naše hříchy. Na lidském těle Bůh odsoudil hříchy lidí (Ř 8,3). Na těle svého vlastního Syna! Stalo se to v konkrétním čase na konkrétním místě a za zcela určitých okolností. V našem chápání mluvíme o historické události, tedy o něčem, co se stalo a je to jednou provždy takto dané. Co se stalo, už nelze změnit. Lze to zamlčovat, je možné to překrucovat, je možné to zlehčovat nebo se tomu dokonce vysmívat, zpochybňovat a popírat to, ale není možné to změnit. To je objektivní zjevení Boží dobroty a lásky.

Kromě toho je tady subjektivní zjevení. Všichni se dnes mohou seznámit s dílem vykoupení, které vykonal Bůh skrze svého Syna.

A ti, kteří nemohou, mají prostředky v Božím stvoření a ve vlastním svědomí, které jim ukazují na Boží existenci a mají je vést k tomu, aby hledali odpuštění hříchů. Ale lidské srdce je tvrdé. Je tím nejprevrácenějším ze všeho, co bychom našli na této zemi (Jr 17,9). A dokud se Bůh nesmiluje a nepromění ho, nechce vidět pravdu a ani jí rozumět. O této proměně ještě budeme mluvit na konci pátého verše, ale nyní si musíme říci, že tato proměna je vykonána skrze zjevení – Boží milost zjevuje Boží dobrotu. Boží milost proměňuje a vyučuje, takže hříšný člověk, duchovně mrtvý ve svých vinách a hříších, najednou vidí a rozumí, slyší evangelium a chápe ho. Rozumí tomu, že evangelium se týká přímo jeho samotného, že jde o něj.

Když se vrátíme ke čtvrtému verši – v originálním textu čteme, „*když se zjevila Boží dobrota*“, nebo bychom to mohli přeložit také jako „*jakmile se zjevila*“. To slůvko ukazuje na Boží dílo. A v jistém slova smyslu není ani nutné ho překládat, protože primárně neukazuje na objektivní zjevení Boží dobroty, ale na subjektivní a důraz je položený na Bohu, na jeho jednání.

Třetí a čtvrtý verš stojí proti sobě v kontrastu – ve třetím verši jsou popsáni hříšníci – a my všichni jsme k nim kdysi patřili a přesně takto, jak to tady stojí, jsme žili. Třetí verš popisuje naše nitro a naše vztahy před tím, než se nám zjevila Boží dobrota. Čtvrtý verš popisuje Boží nitro a Boží vztahy. Boží dobrota a Boží láska k lidem. Čtvrtý a pátý verš mluví o osobním zjevení Boží dobroty – všimněte si, že v pátém verši se mluví o díle Ducha svatého, o znovuzrození. Když tedy čtvrtý verš mluví o zjevení Boží dobroty a lásky, mluví o tom osobním zjevení, které můžeme nazvat znovuzrozením nebo obnovením Duchem svatým, které je na jiných místech Písma označeno také jako uvěření nebo vyučení od Otce, zapečetění Duchem svatým, pomazání od Svatého nebo narození shůry. To všechno jsou synonyma jedné a téže události – okamžiku, kdy nám Bůh zjevil svého Syna a na něm nám ukázal všechnu dobrotu a lásku.

Kolikrát jste před svým obrácením slyšeli evangelium? Někdo možná jen párkrát, jiný mnohokrát. Kdy jste ale poprvé uviděli Boží dobrotu a lásku projevenou na Kristově kříži? Teprve tehdy, když

jste uvěřili! Kolikrát jste řekli evangelium svým přátelům nebo příbuzným? Někteří z nich slyšeli evangelium nesčetněkrát. Přesto vám budou ochotní neustále tvrdit, jak je Bůh hrozný, když dopouští války a zemětřesení a vůbec všechny ty hrůzy, co se na světě dějí. Jak to, že nevidí Boží dobrotu a lásku, kterou Bůh prokázal, když dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný? Ten hlavní důvod je, že jsou stále ještě ve verši tři a jejich srdce jsou tvrdá, zatvrzelá, odmítavá, neproměněná. Proč to tak je? Protože jim Bůh nezjevil plnost své dobroty a lásky, kterou nám prokázal, když poslal svého, aby byl obětí smíření za naše hříchy.

V tom je totiž láska, že Bůh dal svého Syna za nás. Největší akt Boží dobroty a lásky můžeme paradoxně vidět na tom nejstrašnějším místě na světě – na kříži, kde byl umučen Pán Ježíš Kristus. Popravčí nástroj, římský kříž, dřevo prokletí – tam Bůh zjevil plnost své dobroty a lásky. Tam můžeme vidět přetékaající Boží dobrotu, protože Boží syn šel až na toto místo. V Gestemane se modlil:

Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mne tento kalich, ale ne, co já chci, nýbrž co ty chceš. (Mk 14,36)

Ježíš věděl, co ho čeká! A vůbec nešlo o fyzická muka, ponižování, bití, bičování, zesměšnění, pokoření a pomalou potupnou smrt. Především šlo o to, že ponese Boží hněv kvůli našemu hříchu. Šlo o to, že bude oddělen od Otce, s nímž měl jako člověk do té doby plný a dokonalý vztah. Přesto Ježíš šel. Přesto říká: „Ne, co já chci, ale co ty chceš.“ Proč? Protože je dobrý a ve své dobrotě dokonal dílo spasení. Nesestoupil z kříže, když se mu posmívali a vyzývali ho k tomu, ale nesl tíhu Božího hněvu i tíhu smrti, aby nám prokázal to nejvyšší dobro – abychom s ním mohli strávit věčnost. Jeho láska se projevila v tom, že se stal člověkem. vzdal se slávy, kterou měl u Otce a stal se jedním z lidí, stal se tělem a krví.

A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,7–8)

Jaký větší důkaz Boží lásky bychom mohli chtít? Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní (Ř 5,8). Na Kristu ukřižovaném se plně zjevuje dobrota a láska našeho Spasitele Boha. Tento Kris-

tus ukřižovaný vám byl zvěstován, byl vám postaven před oči, vykreslen, vymalován před očima a Bůh použil toto zvěstování evangelia, aby vám skrze něj zjevil svého Syna, aby vám zjevil svou dobrotu a lásku, aby se na vás zjevila jeho zachraňující milost. Víra, a tedy znovuzrození, je ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží (Ř 10,17). Uslyšeli jste dobrou zprávu o Kristu a Bůh otevřel vaše srdce, takže jste této dobré zprávě také porozuměli a v tu chvíli jste už nemohli udělat nic jiného, než tuto dobrou zprávu přijmout, věřit v ní a cele jí podřídít svůj život. Proč to Bůh udělal? Aby vám ukázal velikost své dobroty a lásky.

KDO MĚ MILUJE (J 14,23–31)

Jan Hus

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Svatý Jan píše ve 14. kapitole:

Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho přibýtek. Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí! Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím – a přijdu k vám. Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otci; neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili. Již s vámi nebudu mnoho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Proti mně nic nezmůže. Ale svět má poznat, že miluji Otce a jedním, jak mi přikázal. (J 14,23–31)

Dnes je svátek Ducha svatého, který byl jako dar dán apoštolům a jiným věrným, kteří s nimi byli; i dnes je tentýž Duch ve zvláštní milosti dáván mnohým, kteří činí pokání ze svých hříchů a odvracejí se od nich, rostou v lásce k Bohu a v pravdě zachovávají Slovo svého Spasitele, Ježíše Krista. A že je v dnešním textu zmínka o Duchu svatém, proto se dnešního dne na tento text v církvi káže, aby se připomínal svátek Ducha svatého, který je pravý Bůh, a aby církev byla hodna přijmout jeho dary. A přijme, když bude zachovávat přikázání, a tak milovat Ježíše Krista, který na začátku tohoto textu říká svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo.“

A milostivý Spasitel dává svým věrným mnohá naučení: nejprve je učí, jak mají poznat, že ho milují; za druhé, že mají jeho slovo horlivě zachovávat; za třetí jim ukazuje, že Duch svatý je to naučí; za čtvrté, učedníky těší; za páté, že jde k Otci skrze smrt, a že po smrti k nim brzy přijde, a to učiní proto, aby naplnil, co mu Otec přikázal.

I. Láska ke Kristu

A k tomu prvnímu říká toto: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo,“ totiž, bude ho uchovávat ve své mysli, sladce o něm rozjímat, bude si ho psát, může-li, ale především bude podle něj jednat. To čtvrté je to, co Bůh přikazuje; proto Spasitel říká: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, věří a činí, co jsem přikázal.“

Teď z toho může člověk poznat, miluje-li Krista; proto sv. Řehoř říká: „Hle, kdyby každý z vás byl otázan, zda miluje Boha, odpoví s celou svou nadějí a jistou myslí: Miluji! Ale zde jste slyšeli, že Pravda praví: Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo. Proto důkaz lásky je prokázán skutkem; proto ve své epištole ten (který toto evangelium píše) Jan praví, že kdo tvrdí, že miluje Boha, a jeho přikázání nezachovává, je lhář. Neboť Boha milujeme právě tehdy, když se přikláníme k jeho přikázáním a odvracíme se od svých rozkoší; a kdo ještě navíc touží po neslušných žádostech, zcela jistě Boha nemiluje, neboť se mu ve své vůli protiví.“ Tolik Řehoř.

Z jeho slov a ze slov Kristových nejprve vidíš, že kdokoli Boha miluje, ten plní všechna jeho přikázání; za druhé z toho vidíš, že kdo Boha miluje, ten naplnil celý Boží zákon, což ukazuje na jeho spasení. Proto píše sv. Pavel v listu Římanům 13: „Láska je naplněním zákona.“ A že láska ke Kristu není bez odměny, dodává proto hned Kristus: „A můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“

V těchto slovech předkládá Spasitel tomu, kdo ho miluje, trojí odměnu, která přesahuje všechny papežské odpustky: První odměna je, že kdo miluje Krista, toho bude milovat Otec, a tedy celá svatá Trojice i všechna nebeská říše. Druhá odměna je, že Kristus přijde s Otcem k tomu, kdo ho miluje, totiž, že ho navštíví zvláštní milostí,

a s nimi i Duch svatý. Třetí odměna je, že u toho, kdo ho miluje, si Kristus s Otcem učiní příbytek, totiž, že s ním budou tak dlouho s Otcem i s Duchem svatým přebývat, jak dlouho bude zachovávat Kristovo slovo.

Ó, milý člověče, zdá se ti malá taková odměna, když pro zachování Kristových slov tě bude milovat svatá Trojice, přijde k tobě a bude v tobě milostí přebývat? Je to nepochybně veliká odměna, mít v sobě tak velikého hosta!

II. Horlivá láska

Proto zde sv. Řehoř praví: „Uvažte, bratří nejmilejší, jak veliká je to sláva, mít v srdečném příbytku příchod Boží (tj. mít v srdci Boha hostem). Jistě, kdyby do našeho domu přišel nějaký bohatý nebo mocný přítel, byl by ten dům uklízen s veškerou péčí, aby nebylo nic, co by se jeho očím nelíbilo; proto vyčisti nečistoty zlého skutku každý, kdo pomýšlí na to, aby Bohu připravil dům. A pohleďte, co říká Pravda: „Přijďme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ Neboť do některých srdcí přichází, ale příbytek si tam neučiní; protože nepřijímají pokorně Boží milost, a v době pokušení na ni zapomínají, a tak se navracejí k hříchům, jako by je nikdy neopustili.

Ale kdo Boha opravdově miluje a jeho přikázání zachovává, tam Bůh přichází do jeho srdce a činí si v něm příbytek; neboť Boží láska ho natolik prostupuje, že kvůli ní v čas pokušení neodpadá. Proto mysl toho, kdo Boha opravdově miluje, není přemožena vábením zlých žádostí. Neboť tím více se člověk vzdaluje od nebeské lásky, čím více se kochá v pozemských věcech! Proto se ještě dále píše: „Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova.“ To všechno napsal svatý Řehoř, když přemýšlel nad tím, jak veliká je to sláva, mít Boha hostem v srdci, a jak máme být horliví, abychom pro toho hosta připravili dům své duše čistý, aby, když přijde, od nás neodešel se svou milostí, ale aby s námi zůstal na věky.

Ó, běda těm, ke kterým tento host nikdy nepřijde, jako jsou pohané, Židé i děti nekřtěné; běda těm, k nimž přišel a pak odešel, a ke kterým opět přijde, a opět nakonec odejde! Ale blaze těm, k nimž přijde a učiní si u nich věčný příbytek!

Jak sám říká: „Přijdeme k němu, a učiníme si u něho příbytek.“ A protože lidé obvykle klamou sami sebe, když říkají, že milují Boha, proto musí ta lež být zničena. Neboť jako se Židé, když zabili Krista, domnívali, že Bohu posloužili a prokázali mu tím svou lásku, nyní biskupové a kněží se také domnívají, že když zabíjejí ty, kteří kážou Boží slovo, milují Boha. Proto Kristus, aby v tom lidé neklamali sami sebe, říká pravdu, kterou nikdo nemůže zrušit, že „kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo“.

Neboť člověku nestačí tělesným uchem slyšet Kristovo slovo, protože stejně ho mohou slyšet i zvířata a ptáci; ani nestačí říkat jeho slovo, protože totéž může dělat i ďábel, ani nestačí psát jeho slovo, učit ho nebo o něm přemýšlet: ale musí se naplnit skutkem. To je zachování slova Božího, totiž každého přikázání. Neboť nelze zachovat jedno Boží přikázání bez ostatních. Kdo nezachovává jedno, nezachovává žádné, a kdo plní jedno, plní všechna přikázání. Neboť miluje-li Boha, tehdy v této milosti lásky plní všechna, ale když Boha nemiluje, neplní žádné. Proto dále Spasitel říká: „Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova.“

A protože milý Spasitel chtěl, aby učedníci věděli, že kdo zachovává jeho slova, zachovává slova Boha Otce, říká dále: „A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal.“ Poněvadž je Kristus Syn Boží, takže přebývá v Bohu Otci, tak je to i s jeho slovy. Proto Kristovo slovo není jeho samotného, ale také Otcovo. Proto kdo zachovává slovo Kristovo, ten zachovává i slovo nebeského Otce. A co mluví Otec, to mluví i Duch svatý, proto kdo zachovává slovo Kristovo, ten zachovává i slovo Ducha svatého, a tedy i celé svaté Trojice.

III. Vyučení od Ducha svatého

Dále říká Spasitel: „Toto vám pravím,“ to o milování a o zachování slova mého i Otcova, „dokud jsem s vámi,“ totiž jako váš mistr a věrný přítel, který vás táhne do věčné radosti. „Ale Přímluvce, Duch svatý,“ jenž těší kající a zarmoucené, „kterého pošle Otec ve jménu mém,“ to jest ode mne a mým jménem, aby bylo jasné, že jak Otec tak i Kristus, Syn Boží, poslal Ducha svatého. Tak rozuměj, ne

že by Duch svatý přišel sem na svět, ale že dary Ducha svatého dal Bůh Otec, a to zásluhou Pána Ježíše, neboť si to zasloužil, když trpěl jako člověk, a je jako člověk menší nežli Otec i nežli Duch svatý.

A že ty dary nejsou jen od Otce, ale i od Ducha svatého, proto hned Kristus říká: „Ten vás naučí všemu,“ totiž, naučí vás velmi dobře, čemu nyní nemůžete rozumět, protože se nyní rmoutíte kvůli mé smrti, strachujete se kvůli své, a jste nechápaví. Proto musíte být poučeni o ještě o mém zmrtvýchvstání, dříve než přijde Utěšitel, abyste byli schopni přijmout Ducha svatého. Potom vám Duch svatý „připomene“, totiž potom, až ho Otec pošle, „všecko, co jsem vám řekl“. Tak se stalo. Proto učedníci to, co zapsali v Božím slově, zapsali s vyučením a připomenutím Ducha svatého.

IV. Potěšení pokojem Kristovým

Dále praví Spasitel: „Pokoj vám dávám,“ s uvedením příkladu: abyste měli pokoj, jako mám já. Ten pokoj učedníci zachovali, neboť po seslání Ducha svatého byli učedníci tiší a nesvárliví. Nyní už Petr nevytasil meč, aby někomu usekl ucho; teď už se nehádali, kdo z nich by byl mezi nimi první nebo největší, ale každý teď následuje Krista v pokoji až na smrt bez nutnosti bránit své tělo.

Nuže, apoštolští náměstkové, podívejte se, jestli máte Ducha svatého, který je Duch jednoty, Duch pokoje a milosti, jestli žijete jako apoštolové! Ale jestli se přete o pozice kvůli bohatství a zabíjíte lidi, rozdělujete křesťanstvo, tak tím na svých skutcích ukazujete, že máte ducha zlého, nesvornosti, ducha lakomého, který je nepřítel a vrah od počátku. A je mnoho takových, kteří mají ducha smilstva, ďábla, který stravuje duši smilníků! Apoštolové neměli takového ducha, ale Ducha pravdy. Měli pokoj Kristův, protože ho následovali v ctnostech, neboť jim řekl: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám.“

Rozumějte tomu, že pokoj světa je klidné využívání času bez velkých překážek od nepřátel. Takový pokoj světští lidé velmi milují, a když se o něco dohadují nebo prou, dělají to proto, že chtějí mít tento pokoj. Vždyť i loupežníci loupí proto, aby si v klidu mohli užívat dobrých věcí. Tento pokoj je obvykle zprzněn velikými hříchy,

neboť když lidé nemají žádné překážky, rádi tančí, hodují, smilní, hrají a páchají jiné hříchy. Ale když je olupují, berou do zajetí, vyhánějí a utlačují, tehdy nemají kdy tak hřešit. Potom ti, co pro tento pokoj světa zapomněli na Boha, si ho najednou připomínají a volají k němu, aby se nad nimi smiloval.

Proto říká Spasitel: „Svůj pokoj“, který utiňuje duši od hříchu, „vám dávám“. A že tento pokoj je svět, tedy zlí lidé, nemiluje, ani nedává, neboť tento pokoj zlí lidé nemají, proto Kristus říká: „Ne jako dává svět, já vám dávám.“ Což znamená, že svět dává jiný pokoj a s jiným úmyslem, a s jiným dávám já. Neboť svět dává pokoj k rozkoši těla, ale já ho dávám k věčnému odpočínutí. „Ať se srdce vaše nechvěje“ kvůli mé smrti, která znamená vaše vykoupění, „a neděsí“ kvůli vaší smrti, a kvůli budoucím protivěnstvím.

„Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím“, totiž na smrt, „a přijdu k vám,“ totiž třetího dne. Kristus tady ukázal význam těch slov. „Jestliže mě milujete“, tedy cele, a rozumíte, kam já jdu a co pro vás činím dobrého, „měli byste se radovat, že jdu k Otci“, totiž skrze smrt na nebe vstoupením jakožto člověk, ačkoliv jakožto Bůh budu stále s vámi. A proč jde k Otci, hned ukazuje: „neboť Otec je větší než já,“ tedy než já jako člověk. Neboť Bůh Otec je Stvořitel, ale Kristus jako člověk je stvoření, ačkoliv vzhledem k božství není Otec větší než Syn, ale všechny osoby jsou si rovné i Otec i Syn i Duch svatý, i v moci i v dobrotě i v poznání všech věcí.

V. Kristův příklad

Proč potom takto Spasitel mluví, ukazuje: „Řekl jsem vám to nyní předem,“ totiž proto, „abyste potom, až se to stane, uvěřili,“ že já jsem Syn Boží, pravý Bůh, který vám sdělil budoucí věci. „Již s vámi nebudu mnoho mluvit,“ tedy před smrtí; „neboť přichází vládce tohoto světa,“ což je ďábel, který je kníže a král nad tímto světem, tedy nad zlými lidmi. „Proti mně nic nezmůže.“ Nemá na mě nic, žádný hřích. „Ale svět má poznat,“ tzn. všichni lidé ze světa, „že miluji Otce,“ takže chci zemřít, abych naplnil proroctví, vykoupil vyvolené a ukázal příklad poslušnosti Otci.

Protože miluji Otce, zachovávám jeho přikázání, „a jednám, jak mi přikázal,“ kážu slovo Boží a jdu na smrt pro vaše spasení, a tak dokazuji, že miluji Otce. Tento konec našeho textu potvrzuje jeho začátek. Kristus řekl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo,“ a dokazuje, že on Boha Otce miluje, protože říká: „Jednám, jak mi přikázal.“ Milostivý Spasitel vysvětlil, co je opravdová láska, dal sám sebe jako příklad. Amen.

KONEC JEDNÉ ÉRY (GN 50,1–26)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Máme před sebou poslední kapitolu knihy Genesis. Prošli jsme touto dlouhou knihou a přijali jsme z ní velké duchovní požehnání. Dnes máme před sebou samotný závěr knihy – dva pohřby, dva konce, dvojí pláč Josefa. Od pohřbu Jákoba do pohřbu Josefa uběhlo padesát čtyři let – to je období, které zahrnuje tato kapitola. Jako Jákob viděl syny svých vnuků, tak i Josef se ve svém stáří těšil ze synů svých vnuků (v. 23).

I. Zármutek (v. 1–14)

V závěru předchozí kapitoly jsme viděli, že Jákob, potom co požehnal svým synům a zopakoval jim instrukce o svém pohřbu, vydechl naposled. Náš text těsně navazuje na tyto události. První věc, kterou vidíme je:

Zármutek Josefa a Egyptanů (v. 1–3)

Josef vyjadřuje svou úctu svému zemřelému otci. Znovu tu vidíme Josefa plakat. Již jsme viděli slzy v jeho očích mnohokrát, nyní jsou to slzy bolesti a zármutku. A ani nyní nevidíme jeho pláč naposledy. Jeho slzy nám ukazují, jak moc otce miloval. Mohli bychom říci, že v určitém slova smyslu žil Josef pro svého otce. A přestože byl již Jákob starý a sešlý věkem i nemocí, tak Josefa jeho smrt zasáhla natolik bolestně, že padl na jeho tvář, plakal a líbal ho. Nemohl se rozloučit s otcem bez prolití slz.

I když o tom náš text nemluví, tak můžeme předpokládat, že Josefovi bratři byli zasaženi podobně – a pod vlivem otcových posledních slov byly jejich city rozjitřené jistě ještě více. Nicméně náš text se o nich v podstatě vůbec nezmiňuje. Zdá se, že v celé první

polovině kapitoly hrají jakousi pasivní roli. Josef je tady hybatelem všeho a bratři ho tak nějak následují. Toto mlčení je trochu zvláštní – zvláště když si připomeneme, jak těšili svého otce potom, co přišel o Josefa. Myslím, že to trochu předznamenává následující události, k nimž se dostaneme ve druhé polovině kapitoly.

Josef povolal lékaře a přikázal nabalzamovat otcovo tělo. Komentátor Matthew Henry zde připomíná, abychom si všimli, jak opovržením hodná jsou naše těla – když je opustí naše duše, tak bez mnohého úsilí a péče se během velmi krátkého času stanou odpornými. Tato skutečnost nám připomíná naši hříšnost – už ne těm, jimž tělo patřilo, ale pozůstalým. Známe ta známá slova – prach jsi a v prach se obrátíš – víme, že Pán Bůh stvořil člověka z prachu země, ale cílem nebylo, aby se zpět do prachu obrátil. Lidské tělo nebylo stvořeno ke zkáze, ale k obecenství s Bohem a k věčnému životu. Hřích, za který člověk nese zodpovědnost, toto vše zničil. Proto nyní podléhá lidské tělo zkáze. A na zkáze, již naše tělo podléhá, si můžeme uvědomit tuto destruktivní moc hříchu.

Josef nechal nabalzamovat tělo svého otce. Nebylo to z náboženských důvodů, jako to dělali Egypťané, protože v takovém případě by balzamování prováděli kněží. Josef chtěl uchovat Jákobovo tělo pro den jeho pohřbu. Čtyřicet dní trvalo balzamování a ještě dalších třicet dní trval smutek. V tomto období se truchlící lidé zdržovali především doma, a pokud museli vyjít, tak vycházeli jen na dobu nezbytně nutnou a byli oblečeni do smutečního šatu. Všimněte si, že Jákoba oplakávali Egypťané. Nepochybně to bylo kvůli důstojnosti a vážnosti Josefa – dávali mu tak najevo svou úctu.

Příprava pohřbu (v. 4–6)

Když Josef připravil všechno potřebné, když bylo otcovo tělo nabalzamováno a skončil čas smutku, tak Josef požádal faraona o svolení pohřbít svého otce podle jeho přání v kanaánské zemi. Je to velice zajímavý moment a je těžké vysvětlit, co se tady děje. Všimněte si ve čtvrtém verši, že Josef nežádá přímo faraona samotného, ale jde za jeho nejbližšími. Názory na toto jednání se liší – určitě bychom souhlasili, že je to znak určité pokory a skrom-

nosti, kdy Josef nechce využívat svého postavení. Možná šlo také o to, aby nepředstupoval před faraona během svého smutku, tedy do doby, kdy bude otec pohřben. Žádá faraona o svolení vycestovat ze země a pohřbít otce v Kenaánu. Podívejte se do pátého verše – jsou zde dvě věci, které musíme zmínit:

1. Odkazuje se na přísahu, kterou dal svému otci. Ukazuje, že to není jeho vlastní nápad ani jeho vrtoch udělat si výlet do Kenaánu. Josef prosí faraona, aby mu umožnil vykonat otcovu poslední vůli.

2. Slibuje, že se vrátí. Josef říká faraonovi, že nevyužije příležitost, kterou mu poskytne otcův pohřeb – kdy bude s celou svou rodinou doma, v zemi, odkud byl před lety násilně odveden. Ujišťuje faraona o své věrnosti a poctivosti. Znovu tady můžeme vidět Josefův nádherný charakter.

Služba na dvoře faraona mohla zůstat nějaký čas bez Josefa. Jeho pán mu dovolil jít pochovat svého otce. Ve službě Kristu to tak být nemusí:

Jiný z učedníků mu řekl: „Pane, dovol mi napřed odejít a pochovat svého otce.“ Ale Ježíš mu řekl: „Následuj mě a nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé.“ (Mt 8,21–22)

Pohřeb (v. 7–14)

Před námi je jeden z mála záznamů pohřbů, které v Písmu máme. Dokonce i u velikých králů obvykle najdeme jenom krátké konstatování o tom, že zemřel a byl pohřben.

*I ulehl **David** ke svým otcům a byl pohřben v Městě Davidově. (1Kr 2,10)*

*I ulehl **Šalomoun** ke svým otcům a byl pohřben v městě svého otce Davida. (1Kr 11,43)*

*I ulehl **Jóšafat** ke svým otcům a byl pohřben vedle svých otců v Městě Davidově. (2Pa 21,1)*

Dokonce – podívejte se, jak Písmo popisuje pohřeb Pána Ježíše Krista:

[Josef z Arimatie] přišel k Pilátovi a požádal ho o Ježíšovo tělo; sňal je z kříže, zavinul do plátna a položil do hrobu, vytesaného ve skále, kde ještě nikdo nebyl pochován. (Lk 23,52–53)

Ve své smrti – měřeno podle pohřbu – je Jákob skoro nejvýznamnější osobou Písma. Je to velmi zajímavá věc – kdykoliv se Jákob zmiňoval o své smrti a nebylo to jenom jednou, ale hned několikrát v dobách svého zármutku nebo když se na něj valily zlé zprávy jedna za druhou:

Naríkal: „Ve smutku sestoupím za synem do podsvětí.“ (Gn 37,35)

Ale Bůh to udělal jinak. Jákob sestoupil do podsvětí jako jeden z velikých králů. Deset týdnů za něj Egypťané drželi smutek a potom se vypravili společně s Izraelci do Kenaánu, kde Josef uspořádal za otce smuteční slavnost.

Šli s ním všichni faraónovi služebníci, starší jeho domu i všichni starší egyptské země, celý Josefův dům a jeho bratři i dům jeho otce. ... Vytáhlo s ním též vozatajstvo a jezdeckto. Byl to velmi slavný průvod. (Gn 50,7–9)

Všichni velcí mužové Egypta se šli rozloučit s Jákobem. I když se na Izraelce dívali s pohrdáním, tak se zdá, že přinejmenším Jákob si získal jejich úctu. Vždyť to byl Boží prorok. Choval se mezi Egypťany tak, že ho na jeho poslední cestě přišel vyprovodit celý Egypt. Tady byl pohřeb, který byl plný zármutku. Dokonce když to viděli Kenaánci, tak pojmenovali to místo „Smutek Egypta“. I po své smrti k nám Jákob mluví – ukazuje nám, že křesťané by měli žít ve společnosti tak, aby v moudrosti a lásce odstraňovali předsudky, které vůči nim ostatní lidé mají a aby nezavdávali příležitost k pohoršení.

Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm svítejte jako hvězdy, které osvěcují svět. (Fp 2,14–15)

Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Proším vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu `v den navštívení`. (1Pt 2,11–12)

Takto Jákobův příklad promlouvá i k nám. Všimněme si v textu ještě:

1. Josef se svými bratry překročil Jordán a šli pochovat otce do makpelské jeskyně. Splnili slib, který dali svému otci (v. 13). A následující verš nám říká:

2. Josef splnil slib, který dal faraonovi. Vrátil se se svými bratry i se všemi, kteří s nimi vyšli pochovat Jákoaba do Egypta. Josef je věrný služebník – slíbil svou věrnost faraonovi a dodržel svůj slib. Kromě toho jistě pamatoval na to, co mu řekl Bůh – že v Egyptě jim požehná a rozmnoží je, v Egyptě z nich udělá veliký národ. Určitě si připomínal slova, která Bůh řekl jeho pradědečkovi Abrahamovi, když s ním uzavíral smlouvu:

Tu Hospodin Abramovi řekl: „Věz naprosto jistě, že tvoji potomci budou žít jako hosté v zemi, která nebude jejich; budou tam otročit a budou tam pokořováni po čtyři sta let. Avšak proti pronárodu, jemuž budou otročit, povedu při. Potom odejdou s velkým jméním. Ty vejdeš ke svým otcům v pokoji, budeš pohřben v utěšeném stáří. Sem se vrátí teprve čtvrté pokolení, neboť dosud není dovršena míra Emorejcovy nepravosti.“ (Gn 15,13–16)

Ještě nenastal čas odejít z Egypta. Ten nastal až o něco později – ve chvíli, kdy Mojžíš vyváděl Boží lid. Byl to také Mojžíš, kdo dal Izraelcům tuto knihu a s ní i záznam o Jákovově pohřbu a Josefově věrnosti. Izraelci si měli připomínat, že jejich dědictví není v Egyptě, ale v Kenaánu. Egypt byl jenom jejich přechodným bydlištěm. A to je něco, co si musíme připomínat také my. Jsme na zemi jenom hosty. Naše občanství je v nebesích (Fp 3,20), moji milí. Je u Boha, kde nám Pán Ježíš Kristus připravuje nebeské příbytky (J 14,2), abychom do nich mohli ve slávě vejít. To si potřebovali připomínat Izraelci, kteří po dlouhých letech otroctví vycházeli z Egypta, a to si musíme neustále připomínat také my – i my jsme byli vysvobozeni z otroctví hříchu a smrti, už nežijeme sami sobě, ale žijeme pro Krista:

Žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem,

když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni!
(Ef 2,3–5)

To jsou věci, které si potřebujeme vytrvale připomínat. Už nepatříme Božímu soudu, ale jsme pod Boží milostí. A v tomto smyslu je pro křesťana smrt vysvobozením z ubohého smrtelného těla.

II. Vina a strach místo zármutku (v. 15–21)

Josef se se všemi, kdo byli s ním, vrátil do Egypta. Ale podle našeho textu to vypadá, že Josefovi bratři byli více než zármutkem ovládnuti pocitem viny.

Vina (v. 15)

To bylo totiž to první, co si uvědomili po návratu z pohřbu. A je docela dost možné, že je tento pocit svazoval už od okamžiku smrti jejich otce.

Když si Josefovi bratři uvědomili, že jejich otec je mrtev, řekli si: „Jen aby na nás Josef nezanevřel a neoplatil nám všechno zlo, kterého jsme se na něm dopustili.“ (Gn 50,15)

Sedmnáct dlouhých let uplynulo od chvíle, kdy Josefovi bratři přišli do Egypta, kdy je Josef objal a opakoval jim, že jim odpustil, přesto je jejich smýšlení stále stejné. Zase přemýšlejí jako ti staří Josefovi bratři, kteří prodali svého bratra do otroctví. Jak snadno a rychle se stará přirozenost zase dostane navrch. Díky Bohu za Jeho milost, kterou nás drží při sobě. Boží slovo nám připomíná:

Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. (Ga 5,17)

Ano, to je náš každodenní boj. Stará přirozenost nás táhne ke starým věcem – k hříchu, k tomu, abychom podlehli pokušení, táhne nás k tělesnému smýšlení i jednání. Tady je podstata a základ duchovního boje. Všimněte si, jak bratři přemýšleli o Josefovi – oni uvažovali tak, jak by se pravděpodobně zachovali oni sami a takové jednání podsouvali svému bratrovi. Josef je přivedl do Egypta, postaral se o ně, zajistil jejich rodiny chlebem v době

hladu, postaral se o to, aby dostali nejlepší zemi z celé egyptské země, stali se z nich pastýři faraonových stád, jejich otec byl cele v Josefově péči. Sedmnáct let laskavého jednání ze strany Josefa nepřesvědčilo tyto tvrdé muže o jeho dobrých úmyslech. Slabý a narušený charakter člověka se jenom těžko dokáže přesvědčit o ušlechtilosti a dobrých motivech druhých. Je strašné, jak hluboko se dokáže hřích zakousnout do člověka. Jako kdyby si bratři říkali – Josef to všechno dělal jenom kvůli otci, ale teď – co bude teď? Otec je mrtvý a my jsme vydáni svému bratrovi na milost a nemilost. Už celý tento způsob uvažování je převrácený a ukazuje nám, jak moc hřích narušuje naše smýšlení a potom i naše jednání. Pocity viny a strach dovedly bratry k tomu, že poslali za Josefem posla.

Strach (v. 16–18)

Můžeme si dobře představit, že tímto poslem byl Benjamín. Jaké bylo poselství? Bylo to poselství strachu. Podobně jako se Josef před faraonem odkazoval na poslední vůli svého otce, tak se jeho bratři nyní pokoušejí udělat totéž.

Tvůj otec před smrtí přikázal: Josefovi řekněte toto: „Ach, odpusť prosím svým bratrům přestoupení a hřích, neboť se na tobě dopustili zlého činu. Odpusť prosím služebníkům Boha tvého otce to přestoupení.“ (Gn 50,16–17)

Nevíme, zda Jákob skutečně takto mluvil se svými syny. Nemáme o tom nikde ani zmínku. Nezdá se pravděpodobné, že by takovou věc řekl těm provinilým synům a Josefovi nikoliv. Zvláště proto, že takto postavené to celé ukazuje na to, že by Jákob byl přesvědčen, že Josef je pomstychtivý a špatný člověk, který jen čeká na to, až jeho otec zemře a on se bude moc vyřádit na svých bratrech. To skutečně nedává smysl. Jákob Josefa miloval a my jsme to viděli mnohokrát – nakonec při požehnání, které mu dal. Když Josef uslyšel tato slova, tak se opět rozplakal. Možná to byla vzpomínka na otce, co ho rozplakalo, možná ho hluboce zranila drzost, s jakou si bratři brali otce do úst, možná plakal nad svými bratry – to všechno je docela dost dobře možné. A následující text na to jen ukazuje. Ale přece jenom vidíme nějaký posun v životech bratrů. Všimněte si:

1. Vyznávají, že se dopustili zlého činu proti svému bratrovi. Oni už to vyznali dříve – když byli poprvé nakoupit obilí v Egyptě. Již tehdy bylo vidět, že tato věc obtížila jejich svědomí a nemohli se jí zbavit. Zdá se, že se jim to cele nepodařilo ani v následujících sedmnácti letech.

2. Odkazují se na Boha. Odpusť služebníkům Boha tvého otce. Doslova tam čteme, jak překládá ČSP, otrokům Božím. Bratři přicházejí za Josefem jako Boží otroci, Boží služebníci. Bylo to něco, co jsme předtím mohli spatřit u Judy, ale nebylo to vidět u ostatních bratrů. Zdá se, že tak jako Jákob strávil sedmnáct egyptských let v Boží blízkosti, tak také jeho synové byli pod zbožným vlivem jak svého otce, tak svého bratra Josefa.

3. Znovu pokládají své životy Josefovi k nohám. Verš 18 říká: Měj nás za otroky. Už jednou tuto nabídku Josefovi učinili a on ji odmítl. Nyní se mu nabízejí znovu. Co očekávali? Myslím, že skutečně očekávali to nejhorší a tak chtěli zachránit holé životy a životy svých rodin.

Ale znovu se podívejte, jak reaguje Josef – dává jim:

Milost (v. 19–21)

Hned ta první odpověď je velmi jasná:

Josef jim však odpověděl: „Nebojte se. Což jsem Bůh?“ (Gn 50,19)

Tady vidíme člověka, který má velice jasný, pravdivý a pokorný pohled na sebe a na Boha. Bůh je v jeho očích velký a on sám je ve svých očích malý. A nejenom že tak na sebe nahlíží, on podle toho také jedná. To jsme mohli vidět na začátku kapitoly, když u faraona, resp. u jeho blízkých, žádal svolení, aby mohl pohřbít svého otce. Josef znovu ujišťuje své bratry, aby se nebáli.

*Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naživu četný lid.
(Gn 50,20)*

Bůh používá zlé činy špatných lidí podle své vůle a ke své slávě. Josef tady svým bratrům vysvětluje, že Bůh je dobrý. Boží vůle je o pokoji nikoliv o zlu a o trápení. Bůh vždycky zamýšlel dobro s Izraelem.

Což si libuji v smrti svévolníka? je výrok Panovníka Hospodina. Zdalipak nechci, aby se odvrátil od svých cest a byl živ? (Ez 18,23)

Tady můžeme velmi jasně vidět, jak dobře zná Josef Boha. Zná ho velice důvěrně, ví dobře o Boží dobrotě, o Boží milosti, o Božím slitování. Josefovo srdce bylo proměněné Bohem, který je dobrý a jeho milosrdenství je věčné. Josef byl zralý Boží muž. Svým jednáním a svými slovy buduje druhé:

Nebojte se už tedy; postarám se o vás i o vaše děti." Tak je těšil a promlouval jim k srdci. (Gn 50,21)

Josef se snaží své bratry povzbuzovat. Chce, aby viděli Boží dílo, Boží ruku ve svých životech. Oni jsou sevření strachem, ale Josef jim říká: Nebojte se. Jejich srdce byla zkroušená, sevřená okovem viny a strachu. Josef se je snaží potěšit, vysvětlit jim, že jim dávno odpustil – už v okamžiku, kdy sám uviděl, že to byl Bůh, kdo ho poslal před svými bratry do Egypta. Copak by nyní mohl vzdorovat Boží vůli? Mohl by se stavět proti Božím úmyslům? Hrát si na Boha a nějak trestat své bratry? Toho byl dalek. Josef byl pokorný muž, který z Boží ruky přijímal všechno, co přicházelo do jeho života. Nebylo to nijak jednoduché a stálo ho to mnoho slz a bolesti, ale naučil se poslušnosti z utrpení. Proto může nyní oslavovat Boha a vzdávat mu chválu za Jeho moudré a dobré vedení a takto také povzbuzovat své bratry.

Je to přesně ten druh povzbuzení, který každý z nás potřebuje. Často jsme sklíčení a zarmoucení – ať již pro bídu svého vlastního duchovního života nebo pro bídu světa, ve kterém žijeme. Obě tyto věci nás čas od času drtí a dopadají na nás, takže jsme zoufalí a podobně jako Josefovi bratři máme chuť všechno zabalit a vzdát se. V takové chvíli potřebujeme bratra nebo sestru v Kristu, kteří nám ukážou, jak velkého máme Boha. V bolesti, v zármutku, v neštěstí, v zoufalství, v depresi, ve slabosti nás nemůže potěšit nic jiného víc, než pohled na velikého a dobrého Boha. Často nepotřebujeme vysvětlení toho, co se v našem životě děje, jako spíš povzbuzení k tomu, abychom hleděli na Toho, kdo naše životy vede a má je pevně ve své ruce. To je něco, co se potřebujeme učit

a co musíme také dělat. Svatý Bůh, který svrchovaně vládne a který je ze své podstaty neskonale dobrý – to je to největší povzbuzení a potěšení srdce, jakého se nám může dostat.

Ještě jednou se Josef setkává se svými bratry – a to jsme už v samotném závěru kapitoly, kde je popsána:

III. Josefova smrt a jeho pohřeb (v. 22–26)

Josef se dožil sto deseti let a Boží slovo nám ukazuje, že zakusil veliké požehnání ve své rodině. Potěšil se se syny svých vnuků. Viděl, jak se naplňuje Boží slovo, jak se naplňuje proroctví jeho otce. Viděl, jak se z Izraele stává veliký a silný národ. I s Josefem a jeho bratry zde byly pohromadě nejméně čtyři generace – Josefovi synové, vnuci a jejich synové. V závěru svého života se Josef v mnohém podobá svému otci – nejenom v požehnání, která zakusil, ale také ve slibu, který si vyžádal:

A zapřisáhl syny Izraelovy slovy: „Bůh vás jistě navštíví a pak odtud vynesete mé kosti.“ (Gn 50,25)

Také Josefa nabalzamovali a jeho položili do rakve v Egyptě. Když potom Izraelci odcházeli z Egypta, tak vzali Josefovo tělo s sebou.

Mojžíš vzal s sebou Josefovy kosti. Ten totiž zavázal Izraelce přísahou: „Až vás Bůh navštíví, vynesete odtud s sebou mé kosti.“ (Ex 13,19)

Josefovy kosti, přenesené Izraelci z Egypta, pohřbili v Šekemu na dílu pole, který koupil Jákob od synů Šekemova otce Chamóra za sto kesít. Případlo do dědictví Josefovým synům. (Joz 24,32)

Josef byl nakonec pohřben na poli, které mu odkázal jeho otec. Podívejme se ještě na dvě věci u Josefa – ta první se týká jak Josefa, tak Jákoba:

1. Mluví o smrti pokojně a přirozeně. To je něco, co můžeme vidět na lidech víry. Ani Jákob, ani Josef se nebáli smrti. Umírali pokojně. A o své vlastní smrti mluvili pokojně. To je něco, co u nevěřících lidí nenajdete. Ti mluví o smrti emotivně. Snaží se najít všechny možné

výrazy, kterým by opsali slovo smrt, hlavně aby ho nemuseli vyslovit. Nemluvíme o smrti, ale o odchodu, nemluví se o pohřbu, ale o rozloučení. Lidé neumírají, ale zesnou. Smrt je dnes odsouvána mimo lidské zraky. V době, kdy většina lidí umírá osamoceně, maximálně obklopeni lékařským personálem, ale ne svou rodinou, tady máme dvě úmrtí uprostřed rodinného kruhu. Ale popřením smrti ji ani neoddáíme, ani neodstraníme. Jákob i Josef otevřeně mluvili o své smrti a o tom, jak má být naloženo s jejich těly. Čelili smrti pokojně a čestně. Jejich víra nebyla smrtí otřesena ani zpochybněna – naopak byla upevněna a ještě na smrtelné posteli byli velkým požehnáním a povzbuzením pro své nejbližší. To bylo možné jenom díky jejich pevnému zakotvení v Bohu, díky jejich víře. A to je ta druhá věc:

2. Na Josefovi by nás měla doslova fascinovat jistota jeho víry. Před svou smrtí povzbuzoval své bratry. Říkal jim, že Bůh naplní své sliby a vyvede je z Egypta a dovede je do zaslíbené země. Jak Jákob, tak Josef měli pevnou víru, která se upínala k Bohu a jeho slovu. Co Bůh řekl, to také splní. To je něco, co nám připomíná také Nový zákon, když mluví o velikých mužích a ženách víry:

*Josef věřil, a na sklonku svého života řekl, že synové izraelští vyjdou z Egypta, a nařídil, co se má stát s jeho kostmi.
(Žd 11,22)*

Josefova víra byla pevná a jistá. Jistě stavěl na slovech, která k němu pronesl jeho otec před svou smrtí:

*Z rukou Přesilného Jákobova vzejde pastýř, kámen Izraele,
z rukou Boha tvého otce. (Gn 49,24)*

K tomuto Pastýři, ke Kristu, se upínala Josefova víra. Proto tak pokojně odevzdal svou duši Bohu. Hospodin je jeho pastýř.

Závěr

Dostali jsme se na konec jedné velké éry – končí doba patriarchů Izraele. Je to dvojí konec – konec knihy Genesis a konec několik tisíc let dlouhého období, které popisuje celá kniha Genesis. Ovšem dva pohřby v závěru knihy nevypadají jako úplně nejlepší

konec. Genesis začíná člověkem v zahradě Edenu, na nádherném místě, kde všechno bylo stvořeno pro člověka a k jeho zabezpečení, ale končí dvěma rakvemi – jednou v Kenaánu a druhou v Egyptě. V naší době by asi Mojžíš nepatřil k úspěšným spisovatelům. Ale moment – Genesis 50 není konec příběhu. Je to jen konec jedné éry. Mojžíš napíše ještě další čtyři knihy a Bůh jich nakonec nechá zapsat ještě dalších 61. A teprve na konci té poslední knihy je poslední kapitola celého příběhu. Zjevení 22 nás potom vrací zpátky do Ráje.

A ukázal mi řeku živé vody, čiré jako křišťál, která vyvěrala u trůnu Božího a Beránkova. Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života nesoucí ovoce dvanáctkrát do roka; každý měsíc dozrává na něm ovoce a jeho listí má léčivou moc pro všechny národy. A nebude tam nic prokletého. Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit, budou hledět na jeho tvář a na čele ponosou jeho jméno. Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků. (Zj 22,1–5)

Amen.

KŘEŠŤAN A PRAVDA (2TE 2,12)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Husův známý výrok z Výkladu víry je: „*Hledej pravdu, poslouchej pravdu, uč se pravdu, miluj pravdu, mluv pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti, neboť pravda tě osvobodí.*“ Dneska můžete slyšet hodně o Husovi, můžete se setkat s nejrůznějšími názory ohledně jeho osoby, ale většina z těch, kdo se hlásí k Husovi, neví a často ani nechce vědět nic o pravdě, kterou s takovou horlivostí a až do smrti hlásal. Co to bylo za pravdu? Hus mluvil o absolutní pravdě a touto absolutní pravdou je podle Husa Ježíš Kristus. Hus jenom citoval Kristova slova:

Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými. (J 8,32)

A na jiném místě Ježíš říká:

Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (J 14,6)

To jsou velmi vážná slova, protože tato slova říkají, že buď je Ježíš blázen, hlupák, velmi sobecký a namyšlený člověk, nebo jsou všechna náboženství, vyjma toho Kristova, falešná. Jinými slovy – buď je veškeré poznání a pravda relativní a v tom případě nemá smysl následovat Krista, nebo je zde absolutní pravda a je třeba tuto pravdu hledat, poslouchat, učit se jí, milovat jí, mluvit pravdu, držet pravdu a bránit jí až do smrti.

Podívejme se do 2. Tesalonického 2. Pavel se ve druhé kapitole zabývá posledním časem a příchodem Pána Ježíše Krista. Popisuje věci, které se týkají poslední doby, tedy doby mezi prvním a druhým příchodem Ježíše Krista. Od verše 9 potom čteme:

Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. Proto je Bůh vydává

do moci klamu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. (2Te 2,9–12)

Zaměříme se jenom na dvanáctý verš tohoto oddílu. A klíčová otázka, kterou si budeme klást, zní: „Může mít každý svou pravdu?“ Chci, abychom viděli odpověď na tuto otázku přímo v našem textu. A to znamená, že si ukážeme, že pravda je něco jedinečného a absolutního, co nelze žádným způsobem zrelativizovat.

Není ale takové tvrzení čirým idealismem? Není takový postoj nepraktický? Není daleko moudřejší hledat nějakou tu zlatou střední cestu? Není lepší být vyvážený? Někteří lidé chtějí být teologicky vyvážení, což je podle mě pěkně znějící vyjádření, které ale v praxi často znamená, že chceme, aby se **vlk našel a koza zůstala celá**. V tomto smyslu nevěřím na teologickou vyváženost. Věřím tomu, že existuje pravda, která je absolutní, jednoznačná a tato pravda je jasně zapsaná v Božím slově. A pokud je tomu tak, potom neexistuje žádná vyváženost, ale na jedné straně stojí pravda, zatímco na druhé straně stojí lež. A jediná vyváženost, o které můžeme mluvit je ta, která stojí cele na straně pravdy.

I. Pravda musí být jednoznačná, poznatelná a definovatelná

Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě... (2Te 2,12)

Chápete, co je tady řečeno? Rozumíte tomu, na jakém základě budou lidé souzeni a odsouzeni? Sloveso, které tam je, mluví o odsouzení, které je dokonané jednou provždy. Mohli byste říct, že budou odsouzeni proto, že neuvěřili. Ano, je to tak, ale náš text jde ještě o kousek dál a říká, že neuvěřili **pravdě**. Důraz toho textu je skutečně na slovu pravda. A ve dvanáctém verši vrcholí. Budou odsouzeni, protože neuvěřili pravdě! To je velmi silné a velmi vážné slovo. To slovo je mnohem vážnější, než jsme ochotni si vůbec připustit. To slovo ukazuje, že v otázce života a smrti, v otázce věčného údělu člověka skutečně záleží na pravdě.

Pamatuji si jeden rozhovor, který jsem měl se svým nadřízeným, nedlouho potom, co jsem nastoupil do práce. Jeli jsme spolu na

služební cestu a on se mě ptal na mou víru a potom mi položil otázku, proč jsem křesťanem, proč věřím v Boha. Dal jsem mu velmi jednoduchou odpověď – protože to je pravda. Tato odpověď ho neuspokojila, protože si myslel, že každý může mít svou pravdu. Ale už takové prohlášení je samo o sobě protimluvem, protože s absolutní platností vyhlašuje, že neexistuje žádná absolutní pravda. Tak vyvrací samo sebe. Kromě toho je tady to, co říká náš text – že Bůh bude soudit na základě víry v pravdu, tedy, že na pravdě skutečně záleží.

A jestliže tomu tak je – a Boží slovo říká, že tomu tak opravdu je – potom pravda musí být naprosto jednoznačná. Pokud má být někdy někdo zachráněn před Božím soudem, potom pravda musí být jednoznačná, musí být poznatelná a tedy definovatelná, neboli popsateľná – je tedy možné pravdu jednoznačně uchopit a vymezit. Jestliže Bůh bude soudit na základě víry v pravdu, potom nemůže pravda pro jednoho znamenat něco a pro druhého něco jiného. Potom nemůžeme mluvit o různých interpretacích – zvláště pokud se jedná o pravdu, která vede ke spasení!

Musíme si ale také říct něco o způsobu, jak bychom měli nahlížet na pravdu. Ježíš, který sám o sobě říká, že je pravdou – tou Pravdou s velkým P, nám také ukázal, že zapsané Boží slovo je pravdou. Celé Písmo je pravda. Je to pravda, která posvěcuje, což má ve světle našeho verše – zvláště jeho závěru – velký význam. Z toho vyplývá, že Písmo pro nás musí být východiskem, měřítkem pravdy, nástrojem, kterým budeme poznávat pravdu a rozlišovat pravdu a lež.

Tento nástroj nás učí, že jsou pravdy, pro které stojí za to položit život, pravdy, za které máme být ochotní zemřít, pravdy, které jsou podstatné pro spasení, bez nichž se spasení neobejde – sem patří osoba a dílo Ježíše Krista, tedy evangelium, slovo pravdy (Ko 1,5). Jsou to základní křesťanské doktríny o existenci jednoho Boha ve třech osobách, o Kristově podstatě – cele božské a cele lidské, s čímž souvisí Kristovo narození z panny, jde o Kristovo tělesné vzkříšení z mrtvých, spasení z pouhé milosti skrze víru, i výlučnost spasení skrze Krista. Toto jsou pravdy, které souvisejí se spasením a jejich popření, či nevíra v tyto pravdy povede k tomu, o čem

mluví náš text – k odsouzení. Tohle je jádro evangelia i jádro samotného křesťanství.

Písmo mluví o zdravém učení (např. Tt 1,9; Tt 2,1). To znamená, že zde musí být konkrétní, jasně definovaný soubor doktrín, který nám říká, že není jedno, čemu věříme! Že je učení zdravé a nezdravé, že je učení pravdivé a nepravdivé, jinými slovy, že každý **nemůže** mít svou pravdu. Musíme usilovat o to, abychom porozuměli pravdě Božího slova a spolehli se na ni.

Abychom se ale k této pravdě dobrali, nemůžeme používat Bibli jako trhací kalendář a brát si z ní jenom to, co se nám líbí a jak se nám to líbí, ale musíme vykládat Písmo Písmem, vykládat ho v bezprostředním kontextu a v kontextu celého Písma. Všechny důležité pravdy – a především ty pravdy, které vedou ke spasení – jsou v Písmu napsané velmi jasně a jednoduše a může jim rozumět i dítě. Stačí vzít text a číst. Písmo je srozumitelné – a tam, kde není, tam nám to Bůh jednou objasní.

Nedávno se mě kdosi zeptal, jak má poznat, že to, co mu říkám, je pravda. Řekl jsem mu, že musí jít do Písma. On na to, že to říkají všichni. Ano, je to tak, ale to, co musíme udělat, je, že vezmeme Písmo, a budeme ho studovat v jeho kontextu – tedy zda verš, o kterém mluvíme nebo na kterém chceme stavět, souhlasí s tím, co říká celý oddíl Božího slova. A to není nic jednoduchého – to je něco, co vyžaduje čas, co vyžaduje úsilí, co vyžaduje pozornost. Je to úmorná, těžká a dlouhodobá práce. Ale je to práce, která nás doveđe k pravdě.

II. Proti pravdě se vždy vedl boj

Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. (2Te 2,12)

Jsou lidé, kteří nevěří pravdě, ale nacházejí zalíbení ve lži, v hříchu. Můžeme to dobře vidět například u Piláta a jeho známé otázky: „Co je pravda?“ (J 18,38). Vypadá to, že Pilát si osvojil postmoderní relativistické myšlení. Ale nebyl to jenom Pilát. To je typický problém hříšníků všech dob – ne nadarmo jsou hříšníci v Bibli nazváni dětmi ďábla a ďábel je nazván otcem lži. Lidé se vždy

vzpírali pravdě a budou se jí vzpírat – nemělo by nás to překvapovat. Je to lidské, je to přirozené, protože to je součást naší padlé hříšné přirozenosti. Apoštol Pavel připomínal Timoteovi, že:

... přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním.

Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. (2Tm 4,3)

Tato doba trvá od prvního století až dodnes. Od pádu Adama a Evy nikdy nebyla doba, kdy by lidé nevzdorovali pravdě. Adam s Evou si sehnali učitele, který vyhověl jejich přáním – řekl jim přesně to, co chtěli slyšet, a tak se odvrátili od pravdy a přiklonili se k výmyslům. A s jejich potomky to není jiné – nikdy nebylo a není a nebude. Člověk je v poutech hříchu a potřebuje poznat pravdu, aby byl vysvobozen (J 8,32). Poslouchejte, co řekl Ježíš:

Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není.

Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži. Já mluvím pravdu, a proto mi nevěříte. (J 8,44–45)

Pravda působí na hříšníka jako oheň na divoké zvíře – uteče před ní. Nedávno jsem mluvil s jedním velmi vzdělaným mužem a říkal jsem mu přesně tyhle věci. A on mi namítal, že kdyby svým racionálním kolegům řekl, že jsou hříšní kvůli tomu, že Adam s Evou neposlechli Boha, tak by se mu vysmáli. Řekl jsem mu, že jsem také racionálně uvažující člověk a nevidím naprosto žádný problém v tom, že když se rodiče vzbouřili proti Bohu, tak jejich děti budou také vzbouřenci. Proč by mělo být iracionální to, že inteligentní a milující bytost, stvořila celý vesmír i člověka, který se nakonec proti této bytosti, proti Bohu, vzbouřil. Je na tom něco nelogického? A je snad logické a racionální, že bylo nic, které se smršlo a potom vybuchlo a náhodou se z toho vyvinul nejenom logicky uspořádaný a fungující vesmír, ale také inteligentní bytosti? Už jenom ta slova ‚náhoda‘ a ‚vývoj‘ jdou svým významem proti sobě a to jenom dosvědčuje, že lidé žijí ve vzpouře proti svému Stvořiteli a chytají se stébla trávy, aby si mohli existenci světa, kde nebude muset figurovat Bůh. Přesně o tom mluví Boží slovo:

*Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamí-
lovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.
(J 3,19)*

Pravda a světlo patří k sobě a nemůžeme je od sebe oddělit. A Ježíš jasně říká: **Protože** mluvím pravdu, nevěříte. **Protože** milujete tmu, nechcete přijít ke světlu. Nemůžeme se divit, že jsou zde lidé, kteří zpochybňují pravdu, relativizují pravdu, vzdorují pravdě a převracejí pravdu, vydávají za pravdu lež. I my sami jsme takto jednali.

Byli jsme mrtví ve svých hříších, byli jsme duchovně slepí, neměli jsme žádné duchovní porozumění Božím věcem. Byli jsme z této temnoty vysvobozeni Kristem, byli jsme přivedeni k pravdě, zamílovali jsme si pravdu, jsme přitahováni k pravdě, což ale znamená, že jsme jednou provždy vyřešili problém hříchu ve svém životě. Jsme ospravedlnění hříšníci, a dokud budeme v tomto těle, budeme současně svatí a současně hříšní, hříšné touhy naší staré přirozenosti povedou boj proti Duchu svatému a proti nové přirozenosti, kterou jsme obdrželi. A odtud pramení velmi mnoho našich problémů.

*Odkud jsou mezi vámi boje a sváry? Nejsou to právě vášně,
které vás vedou do bojů? (Jk 4,1)*

Je to přesně tak – náš vlastní hřích vede k tomu, že vzdorujeme pravdě. Na jedné straně jsme k ní neodolatelně přitahováni, na druhé straně proti ní bojujeme. A vzdorujeme pravdě nejrůznějším způsobem – od praktických věcí v našich životech, kdy víme, co máme dělat a my to neděláme, nebo co dělat nemáme a my to děláme, až po náš přístup k Písmu, kdy do Písma vnášíme to, co v Písmu není, a vyvozujeme z Písma věci, které z něj vyvodit nejdou. Slovy Martina Luthera – natahujeme Bibli podle svého. Je to lidský vzdor proti pravdě, který nás vede k takovému natahování Písma. Jsou to lidské vášně, které se nechtějí podřídit Bohu a vedou nás do bojů. Jsou to věci, které ve výsledku vedou k hříchu!

III. Opakem pravdy je nepravost, nespravedlnost, hřích

Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. (2Te 2,12)

Poslední část tohoto verše mluví o zalíbení v nepravosti. Už jsme mluvili o tom, že jsme si zamilovali tmu a ne světlo, že milujeme lež a ne pravdu. Zde je postavená nepravost, resp. zalíbení v nepravosti do kontrastu k víře v pravdu. Neuvěřili v pravdu, **ale** měli zalíbení v nepravosti. Boží slovo nám tady odkrývá další důvody, proč se lidé brání pravdě, proč nechtějí věřit v pravdu – v jasnou, srozumitelnou, jednoznačnou, definovatelnou. Tím důvodem je, že nacházejí zalíbení v nepravosti, což vede k tomu, že:

... nesou zdravé učení, a podle svých choutek si sežnou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. (2Tm 4,3)

Nechtějí slyšet pravdu, proto hledají cokoliv, co by jim vyhovovalo. Pravda a nepravost (nespravedlnost) stojí v protikladu. Jenom poznáním pravdy se můžeme vyvarovat nespravedlnosti. Ale pokud by pravda pro jednoho znamenala něco a pro druhého něco jiného, potom to znamená, že neexistuje žádné spravedlivé měřítko, neexistuje žádná spravedlnost. Přesně po tom touží lidé, kteří milují svůj hřích, kteří našli zalíbení v nepravosti, kteří si ve svých srdcích hýčkají svou pýchu a hledají jakékoliv vysvětlení, které by jim mohlo pomoci žít svůj život bez Boha. Ale náš text říká, že budou:

... odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. (2Te 2,12)

To není jenom o lidech bezbožných – bezbožní lidé skutečně nechtějí znát pravdu, protože milují hřích. Jsou to lidé, kteří vám řeknou, že raději skončí v pekle, protože si tam prý budou moci užívat své hříchy. Jak moc se tito lidé mýlí. Peklo není místem hříchu, ale místem dokonalé spravedlnosti! Ovšem tento text není jenom o lidech bezbožných, ale také o lidech nábožných. Je mnoho nábožných lidí, kteří si myslí, že se dostanou do nebe skrze své náboženství. Ale Boží slovo říká, že cesta do nebe, cesta k Bohu vede jenom skrze pravdu – skrze pravdu, která je žitá, skrze pravdu, která je milovaná, skrze pravdu, za kterou jsme ochotni položit

i svůj život. Můžete totiž chodit do církve a stále milovat svůj hřích víc než Krista. Můžete být dokonce aktivní v církvi, a přesto mít zalíbení v nepravosti, v hříchu, můžete dokonce horlit pro Boha a přitom být pyšní a snažit se o to, aby všechny vaše aktivity ukázaly na vás a ne na Krista. Podívejme se ještě na jeden text z Písma, který nás dovede k závěru:

Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy já prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘ (Mt 7,21–23)

Porovnejte tento text s 2Te 2,12! Neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. Činili mnoho mocných činů, ale neuvěřili pravdě! A tito lidé zjevně neuvěřili pravdě – lidé, o kterých mluví Ježíš, nevěří ve spasení z milosti, ale snaží se předkládat Pánu své zásluhy. Neuvěřili tomu, co Kristus zvěstoval, co zvěstovali apoštolové a co zvěstuje Kristova církev dodnes – že milostí jsme spaseni skrze víru, spasení není z nás, není z našich skutků, aby se nikdo nemohl chlubit (Ef 2,8–9)! Tito lidé nečinili vůli nebeského Otce, a tak je Ježíš nazývá činiteli nepravosti. Co je vůlí nebeského Otce? Abychom se spolehli na toho, kterého poslal, abychom se cele spolehli na jeho dokonané dílo na kříži, abychom šli k tomu, který je Cesta, abychom věřili tomu, který je Pravda, a abychom žili s tím, který je Život (J 14,6).

My nejsme vlastníky pravdy – nemůžeme být a nikdy nebudeme. Ale musíme být vlastněni pravdou. Musíme být vlastněni TOU PRAVDOU – Kristem. Pokud by ale měl každý mít svou vlastní pravdu, potom by musel každý mít svého vlastního Krista – a to by znamenalo falešného Krista.

2. Tesalonickým 2,12 je textem, který je varováním jak pro nevěřící, tak pro věřící. Je varováním pro svět, který nechce znát pravdu i varováním pro církev, která má být sloupem a oporou pravdy. V dnešní době se možná stává více aktuální, protože popírání

pravdy se stalo normou mezi lidmi, kteří se nazývají křesťané. Ale tento text říká, že lidé, kteří popírají pravdu, kteří relativizují pravdu, kteří se snaží říci, že každý může mít svou pravdu, křesťany nejsou. Křesťanem je totiž ten, kdo v pravdu uvěřil a díky ní si zošklivil nepravost. Pravda ho osvobodila od lásky k hříchu, od zalíbení v temnotě a v nepravosti. Proto křesťan miluje pravdu, žije v pravdě, posvěcuje se pravdou, trvá na pravdě a dokonce bude ochoten pro pravdu i zemřít.

www.solideogloria.cz
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2022